

Az Életmű díjazottjai

A nyertesek szakmailag és emberileg megbecsülten vonulhatnak nyugdíjba

Az idén hárman – Szabó István, a Jász-kun Volán Rt. nyugalmazott vezérigazgatója, **Kovács Gábor, a Nyírerdő Rt. nyugállományba vonuló vezérigazgatója**, Kovács József, a Herendi Porcelánmanufaktúra Rt. nyugállományba vonuló vezérigazgatója – kapták meg az Életmű-díjat. Az elismerést elsősorban nyugdíjba vonulóknak szánja az ÁPV Rt. Csak külsősöknek adható a díj, olyanoknak, akik magas színvonalú munkát végeztek, s pályafutásukat tisztességben, megbecsülésben fejezték be.

Az életmű-díjas Kovács Gábor vezetési filozófiájának lényege, hogy hagyni kell a munkatársakat alkotóképességük kibontakoztatásában, ám a kereteket ehhez jól kell meghatározni. Ez az alapállás határozta meg munkásságának egészét, beleértve a Nyírerdőnél eltöltött éveit is.

A vezérigazgató már gyermekkorában közel került a szakmához: erdész-családban született, és amikor – 1994-ben – a Nyírerdő Rt. jogelődjének vezérigazgatói posztját pályázati úton nyerte, már a válságkezelésben is nagy tapasztalattal rendelkezett. Erre elengedhetetlen szüksége is volt: a társaság fizetési kötelezettségei az éves bevétel közel másfélszeresére rúgtak, s a cég nem rendelkezett mobilizálható ingatlannal. Ám Kovács Gábor vezetése alatt sikerült a társaságot három éven belül felfelé ívelő pályára állítani, a kötelezettségeket teljesíteni. Mindeközben pedig az erdőben elmaradt munkákat is pótolta. 1996-tól kezdve már a szerényebb fejlesztések időszaka következett. A cél kezdettől fogva az, hogy a 61 ezer hektárnyi állami tulajdonú erdőt jó gazda gondosságával kezeljék. Ez siker-

ült is, amit mi sem bizonyít jobban, mint az, hogy a cég hazánkban elsőként nyert FSC tanúsítást.

A társaság érdeme az is, hogy Nyugat-Európában ismertté váltak a nyírségi akáctermékek, tágabb értelemben pedig, hogy a helyi piaci és az exportlehetőségek kihasználásával a hátrányos helyzetű kelet-magyarországi térségben rentábilis erdőkezelést valósított meg. A Nyírerdő Rt. Magyarországon elsőként alkalmazott vonalkódos terepi készletező rendszert az erdei favalasztékok nyilvántartásában. Az elmúlt tíz évben végzett infrastrukturális fejlesztések közül a legjelentősebbek azok a fafeldolgozó-üzemi és logisztikai fejlesztések, melyek a gyenge minőségű alföldi fatermékek piacra jutását segítik elő.

(Világgazdaság)

A harmadik szektor – az erdész vállalkozók

A magyar erdőgazdálkodást régebben az állami és a szövetkezeti, manapság viszont állami és magánszektorra szokás felosztani, pedig az utóbbi években nagyot változott a világ a hazai erdőkben is.

Az állami erdőgazdaságok az évek során szinte teljesen leépítettek mindent, ami egy gazdálkodót jellemezhet, és gyakorlatilag vagyonkezelővé váltak, míg az újdonsült magánerdő-tulajdonosok sem feltétlenül lettek erdőgazdálkodók, hanem inkább az erdek, vagy a lábbon álló fáik minél sikeresebb eladására törekednek. Mindezek fényében nehéz minősíteni a hazai magánerdőgazdálkodás helyzetét, mert szakmailag alig különbözik az állami erdőgazdálkodás vagyonkezelői munkájától.

Látványos fejlődést sokkal inkább az erdész vállalkozók, a „harmadik szektor” ért el, és ma már meghatározói az erdőkben zajló munkáknak.

Egy részük a tsz erdész ágazatokból érkezett, míg mások az erdőgazdasági leépítések során lettek előbb „kényszer-vállalkozók”, majd öntudatos erdőgazdálkodók.

Mára már a specializáció is jól nyomon követhető, hiszen

- a csemetetermelés,
- az erdőművelés,

– a fahasználat vagy
– a nehézgépes (tuskózás, mélyforogás) munkák területén is neves vállalkozókat, vállalkozásokat ismerünk.

A magánerdő-gazdálkodás vagy magánvagyon-kezelés leginkább az erdőfelügyelőségek munkáját növelte meg, hiszen sok gonddal járt és jár a valós tulajdonosok felkutatása, az „erdőgazdálkodók” bejegyzése, de ez a gond is oldódni látszik, mert több tulajdonos esetén ma már elég az 51%-os egyetértő nyilatkozat, és ha a Ptk. 142. § szerint fognak majd dolgozni, akkor bármely tulajdonost bejegyezhetnek erdőgazdálkodónak, ha az illető szakember és a munkát is vállalja.

A harmadik szektor jelentőségét az Erdészeti Egyesületben is megfigyelhetjük, ugyanis nem valósult meg az az elképzelés, hogy a magánerdő-tulajdonosok tömegével lépnek majd be az egyesületbe.

Nagy jövőjük lehet viszont a szervezeti struktúráról független erdész vállalkozóknak, akik megfelelő jogi és piaci környezet esetén tovább tőkésedhetnek, a gépparkjuk, az erdővagyonuk, a szellemi és a szervezési kapacitásuk is tovább erősödhet, és így megfelelő motorjai lehetnek a hazai erdőgazdálko-

dásnak és az egyesületi életnek is, ezért rájuk kellene jobban figyelni, és az ő munkájukat kellene jobban segítenünk!

Jó lenne még többet tudni róluk, és nem kellene félni attól, hogy a róluk írt PR-cikkeknek reklámértékük is lehet.

Az Erdészeti Lapokban ingyenes hirdetési oldallal kellene felmérni, hogy kik is ők, mire, mennyiért és hogyan vállalkoznak, és be lehetne indítani az erdők vagy a lábbon álló fák piacát is, hogy egy kicsit tisztuljon az összkép, amely most eléggé homályos.

Az Erdészeti Lapok szeptemberi számának 271. oldalán ezt a meglepő sort olvashattuk:

„A magánerdő-gazdálkodás több mint tíz év után sem képes átfogó előre lépést felmutatni.”

A választ erre a néhány sorra az élet adta meg. A magánerdő-gazdálkodás pont annyit haladt előre (vagy hátra), mint az állami erdőgazdálkodás, és ma már a harmadik szektor az igazi gyakorló gazdálkodó, amely pontosan akkora kapacitással rendelkezik, amekkora igényt a két szektor felé támaszt.

A feladatunk tehát, hogy becsljük és értékeljük egymás munkáját, és hogy minél több támogatást tudjunk szerezni mindannyiunk számára.

Dr. Czerny Károly